

INHOUD

NOEM HET TROOSTRIJK	9
De troostzoekers	11
Ontruimingsbevel	12
Verrukkelijk scheef	14
Onbewimpeld vallen	15
Wolfskuiltje	16
Oefentocht in leven	17
TOT IN HET GENOTTELIJKE	19
Lieve naaktbloeier	21
De neuspeuteraar	22
Een jongensdroom	24
Sluimertijd	25
Lieve pierewaaier	26
Breukrillen	27
Lieve schobbejak	28
Onder de groeilamp	29
Kanteldrift	31
Lieve kuitenbijter	32
Lispelvrees	33
Lieve wiebelaar	34
Grasengelen	35
HOOFD VOL MAAKBAARHEID	37
Handen vol krijgerschap	39
Uit een veelbekroond leven	40
Oorzaken van dwaling	41
Lijfbieder	42
Hoofd vol maakbaarheid	43
Geslachtelijke bepaling	45
Sjabloonhonger	46
SCHUURMENS HARTJE POLIJSTWERELD	47
Voegwerk	49
Biezenweer	50
De pleisteraars	51
Burchtverlies	52
Komijnsplitsers	54
Conversatieangst	55

DE SPEELTIJD VAN HET KASSIEWIJLE	57
Het komt hierop neer	59
Angsttuimelaar	60
Kroonsterfte	62
Kwetsuren	63
Klapwiekgevaar	64
Roestbenen	65
Vleugelpionnen	67
Tegen de weelde	68
SCHELUWE DAGEN	69
De spijtoptant	71
Het wijdeste leven	72
Altijd dwarsliggen	74
Miniatuurkwaad	75
Tot op de graat van de namiddag	76
Blarenseizoen	78
De gruwelraad	79
Blikseminslag	81
ZE ZEGGEN DAT DE ZEE VAN NIETS WEET	83
Schuimbekkend graag gezien	85
Borstwering	86
Schuldenlast	87
Stijgend waterpeil	88
Beloftes van terugkomst	89
Alles zo eenkoppig	90
Het zeezieke weten	91
DIT LAND MET ZIJN TINNEN INBORST	93
Plukhoogte	95
I Love You Like I Love Myself	96
Verzoeningsleer	97
Hotelmanieren	98
Gewetenswroeging	99
Oorlogsmoe	100
Het nut van wankelen	102
Alles bewoonbaar	103
Verantwoording	104

NOEM HET
TROOSTRIJK

DE TROOSTZOEKERS

Zoals geluk gevaarlijk is voor wie er spaarzaam mee omgaat,
voor wie niet-leven een koud kunstje wordt, voor wie hier binnenkomt
en twijfelt aan alles wat mooi is, twijfelt aan zijn plek in de wereld,
voor wie eindeloos teert op het verlangen naar beterschap,

voor wie niet breekbaar wil zijn net zomin als populierensterk
en wie mij raakt geef ik de wind, voor wie met een bevel tot
omhakken in de hand rillerig plaatsneemt of juist wil opbloeien
en zie mij, voor wie alleen wil zijn maar het niet langer meer kan.

Zoals geluk gevaarlijk is voor hen die het niet kunnen delen,
voor wie wel glimlacht maar de snik onzichtbaar en hoog in
de keel heeft, voor wie alles verloor waarvan hij hield, voor wie
de koek uit de mond sparen en altijd andermans honger stillen,

voor wie weerloos omgaat met de dingen, voor wie iedere
avond zichzelf het donker van zijn kop in jaagt, voor wie de hoop
heeft opgegeven als een zieke kameraad, voor wie van alles denkt
maar te weinig uitspreekt, voor wie moe is maar niet meer

in slaap komt en eeuwig ligt te woelen, voor hen die willen leunen,
voor wie onder de mensen wil zijn als onder een warme deken,
voor wie niet weet wie hij is en altijd onzeker, we zijn de leegte,
zeggen we, we zijn de leegte en weten niet hoe ons te vullen.

Zoals geluk gevaarlijk is voor de roekeloze, voor wie verstrikt zit
in eigen-ik, voor wie de weerloosheid wegeet, koopt, slikt, voor wie
zichzelf bezeert omdat een ander het niet meer doet, voor wie
stemmen hoort maar zelden een lief woord, voor wie bang is om

verlaten te worden en in een leeg huis thuis te komen, voor wie zélf
uit voorzorg iedereen verlaat, voor wie weet dat het hart op vele
manieren kan breken en vergeet dat het ook op vele manieren
weer kan helen, voor wie en voor iedereen is hier de plek.

ONTRUIMINGSBEVEL

We hebben per ongeluk de kelderwind
uitgeleend en hem niet meer teruggekregen.
We gaan gebukt onder zware lasten,
we kunnen niets meer tillen. We missen

tandheugels, we missen de dommekracht,
het achteloze waarmee we onszelf door een
etmaal droegen, waarmee we de leklatjes
bevestigden en geen overstromingen.

Het is april, overal waar we komen ligt het
treinverkeer plat, overal zijn ze bezig met
spoor- en wegenonderhoud, behalve het
bospad naar het dolhuis, omrand door

klaverzuring, omrand met weerzin, met
gesuikerde wanhoop. Je kunt hier niet verdwalen
omdat je al verdwaald bent, je kunt niet kwijtgeraakt
zijn als je de hele tijd al verstoppertje speelt.

Ze leren ons dat stervensgedachten als
isolatiemateriaal fungeren, ze houden de kou
buiten, de warmte binnen, maar wij zien de
dood als een loverboy: hij palmt je in,

belooft je een gouden strop, een liedje,
óns liedje, hij belooft je een leugenbalk ter
ondersteuning van alle sporen, een gouden
ketting en nooit meer alleen en ongeliefd.

We willen niet écht, je-weet-wel, we willen niet
écht voor eeuwig en stil, toch ook geen constante
ontreddering, weer een ontruimingsbevel
weer de kinderbalken schuren zodat ze passen.

Weer met een klauwhamer de spijkers uit de
kwetsuren halen, het labrynt uit onze
overtuigingen praten, of de lambrisering
weghalen om te tonen wat we verscholen houden.

Het is april, overal waar we komen ligt het
treinverkeer plat, in het dolhuis zeggen ze dat iedere
storing te verhelpen is, dat het alleen tijd kost, veel tijd
en dat alles om liefdesverdriet draait uiteindelijk.

VERRUKKELIJK SCHEEF

Wanneer je 's ochtends uit bed stapt
en meteen weet dat vandaag je niet past,
alsof er iets over je heen is gezet,
je een langpootmug onder een glas bent
en uit al je wonden kleinzerigheid lekt,
je dat stiekem heerlijk vindt,
de morgenstondellende,
het weerbericht met zoveel procent kans op regen,
om met de kat op schoot na te denken over
alle valkuilen waar je vandaag in kunt lopen.
Het is triest, so sad, zeg je tegen het streeldier,
dat wij vandaag weer gevangenzitten,
dat wij weer het slachtoffer zijn
van onvoorziene zaken,
je zucht zo diep dat het ervan schrikt,
dat het huis plots verzakt,
alles staat zo verrukkelijk scheef,
in je hoofd een donker wolkenveld,
maar niemand weet hoe het is om
altijd je bewegingsruimte te bewaken,
een brekepoot genoemd te worden,
toch doe je niets om de wonden te stelpen.
Het is een stroperig bestaan,
zeg je tegen de kat,
en je hoopt voor hem en jezelf
dat je op een keer gejat wordt,
dat is toch wel het ergste,
gestolen worden op klaarlichte dag,
behalve als het een verzamelaar is,
dat heb je altijd al gewild,
dat iemand je spaart.

ONBEWIMPELD VALLEN

Ten slotte zeiden we dat het misschien niets was,
dat dit tobben over onze bekraste zielen, het bad
dat we altijd net tot onder het oog vullen, dat de regen
onbewimpeld valt en wij maar wankel overeind blijven,

dat we onszelf nietelingen noemen, nee, het is niets.

Of dat we zo raadselachtig zijn in onze zomerpieken,
dat we soms dromen dat we onder het vee liggen tot
de adem ons wordt ontnomen, dat we de herinnering
ontvluchten als een op hol geslagen paard, het dan weer

suikerklontjes voeren en zo zoet, zo zoet, nee, het is niets.

Dat we het blad aanharken en de herfst in vuilniszakken
afvoeren, dat we nog zoveel willen zeggen voordat we het
licht uitknippen en nachtspitten, dat we soms onszelf
vervloeken en denken dat de koek op is, het lange heden

ons bang maakt en nog zoveel tijd om oud, nee, het is niets.

Of dat we constant voor het leven leren als voor een
scheikundeproefwerk, dat we de verwarming hoger
zetten tegen al die ijskoude gedachtegangen, dat we
vergeten iemand naar zijn ziekte te vragen, omdat we

zelden van gezondheid uitgaan, nee, het is niets.

Dat we de tuin en het mos van de tegels schrapen, dat wij
het mos zijn dat op plekken groeit waar het niet moet
groeien, dat we een lied zingen en we er verdrietig van
worden, dat we liedjes zingen óm er verdrietig van te worden,

we zingen lalala en de tranen en onze wangen, nee, het is niets.

Of dat we soms ruziemaken, dat we de lak van
iemand's bestaan af botsen, dat alles soms zo zinloos
en de gordijnen dicht, dat we moedeloos van andermans
licht, dat we het bad laten leeglopen, de damp uit het

oog wrijven, nee, het is niets, het is niets.

WOLFSKUILTJE

Je moet de zolderbalk aanwijzen in je doodswens,
het met de gruietang in de hand aangaan,
steeds zeggen: ik timmer geen lus, ik timmer niet
het raam van de uitweg dicht.

Tegen de bouwheren vertel je wanneer voor het
eerst de vliegvlug overging in tuimelangst,
wanneer je jezelf met een wolfskuiltje begon te
vergelijken en al dat afvalwater.

Hoe het komt dat je in paniek raakt als de
koelkast begint te brommen, als er te veel
mensen je hoofd bewonen, als je niet kunt zeggen wat je
voelt, waarom je steeds weg moet wiebelen van de snik.

Van het solderen met de ander en dan maar alleen
het goud uit je vingers tikken, het constant
verhaspelen van alles wat je door de dag heen mee hebt
gekregen, alle weetjes en vaktermen.

Of dat wat de bouwheren tegen je zeggen:
je zit vol goede raad, je zit vol met adviezen,
met bouwzorgen, met monsterfluisteringen, propvol,
de laatjes van je geheugen puilen uit.

En nergens een plek waar je moe en tot rust,
waar je spijkers in het hout kan slaan,
en slaan tot je gerustgesteld bent, tot je het ritme van
de dag hervindt, alle dwaasheid uit je getimmerd.

Tot je de zolderbalk weer uit het oog verliest,
de beulsknoop uit je maag.

OEFENTOCHT IN LEVEN

Tijdens deze troebele kennismaking las ik je in een hotelkamer, terwijl ik zoekende was naar het kadastrale van het lichaam, iedereen moet zijn perceel bewaken, de grens van de lijfranden en hoe dichtbij de ander mag komen.

Je vroeg je af hoe met de aarde rekening te houden als je leeft in schoonheidsverlangen, als je steeds in de grijsgore steegjes van je treurnis wandelt, als het beeld uit je jeugd verwassen is en niets mooiers je bij de kladden grijpt.

Er huisden onrustjagers in je, ze schoten op wild, ze schoten op alles wat onverwachts binnendrong, op alle vleselijke behoeftes, ik kan je vanuit hier zeggen dat de eenzaamheid als een zeepje op de badrand ligt.

Ik zie je staan, rammelend aan de luiken van je jongelingstijd, hoe ik ook fluister als het water in de kuip tot aan de lippen staat: doe open, goed volk. En dat je dan beseft dat er geen volk meer is, dat je eenzaam voortleeft.

Er zijn plakboeken met foto's van jou, op een paard of in kostschoolkleding, zelfs toen de lucht schoon was verklaard bleef je benauwd, misschien doordat je opgroeide in gedichten met te weinig ruimte tussen de zinnen.

Verzinken we niet allemaal in de bagatel van de dag, praten we ons niet vaak sterk en allemachtig, om vervolgens alles wat we meemaken te conserveren, om de bladnerven in onze handpalm te volgen, de weg waar we heen willen.

In deze troebele kennismaking vind ik je waar ik mezelf kwijtraakte, waar dit het mooiste is, hoe wankelmoedig ook: je wist de nachtegalen in je hoofd tot stilte te manen, jezelf te laten bestaan, zoals een molen windrecht heeft.